

A cigány és a pap

Az meg úgy vót, hogy elment a cigány kapányi. A pap meg ment vadászni, puskával ugye. Hát oszt éppen mikor odaért a cigányho', szaladt a nyú'. Hát a pap meg lőtt, rálőtt a nyúra, oszt akkor mikor ahogy lőtt, a nyú' felhempergett, a cigány is ráfogta a kapanyelet a nyúra, oszt még mondta is, hogy:

– Pü! – aszongya.

Akkor aszongya a cigány, hogy:

– Lelőttem a nyúlat!

Mondja neki a pap, hogy:

– Dehogy lőtted! – aszongya. – Hát én lőttem le! – aszongya. – A kapanyel nem lövi le a nyúlat!

Mondja a cigány, hogy:

– Dehogyisnem, tisztelendő úr! – aszongya. – Nagyon jó' tudja maga azt, hogy ha az isten akarja a kapanyel is elsül! – aszongya. Mondta a cigány.

– Hát jó' van no – aszongya – te cigány. Akkor egyezzünk meg abba', hogy te elviszed a nyúlat. Elviheted a nyúlat, oszt – aszongya akkor – éccakára amellyikünk legszebbet álmodyik, azé lesz a nyú'.

– Jó! – beleegyezett ugye a cigány. Beleegyezett, hogy maj' mit álmodnak.

De persze a cigány, mihánt hazament, mingyá' messütette a nyúlat, oszt megették, a család. Nem várta ő meg a reggelt, a másnap reggelt, hogy ki álmodyik szebbet, pap-e, vagy ő. No, akkor oszt reggel ment a pap:

– No cigány – aszongya –, mit álmodtá'?

– Mondja el először a tisztelendő úr! – aszongya. – Magaé az elsőbbség!

– No jó van cigány – aszongya –, akkor elmondom. Tudod – aszongya – én azt álmodtam, én nagyon szépet álmodtam, hogy vót egy nagyon hosszú rétlya, felért egészen a mennyországig. Én meg – aszongya – mentem fel a rétlyán szépen a mennyországba. Az én álmom ez – aszongya. – No, most má' mond el te!

– Hát tisztelendő úr – aszongya –, én is úgy láttam. – Aszongya: – Azt álmodtam, oszt láttam, hogy maga megy fel a rétlyán a mennyországba – aszongya –, aszíttem, hogy nem gyün vissza többet, megsüttük a nyúlat, oszt megettük! – aszongya.

Hogy vissza se gyün, aszongya többet. Hát ennek evvel vége vót.